

Csalással vádolt vivómester.

— Törvényszéki tárgyalás. —

(Saját tudósítónktól.) Báró Chappon Samu vivómester és tornatanár állott esütőtőrkön a szegedi törvényszék előtt. Malagurszki János volt kereskedő, jelenleg díjnok jelentette fel a vivómestert, aki — állítása szerint — két ízben is követett el csalást a kárára. Azt paraszolja Malagurszki, hogy Chapponnal 1914-ben Gerő Mór ügynök révén összeköttetésbe lépett, a vivómester egy találmányának kihasználására. Ő két részletben kilencszáz koronát adott át a társnak reklám célokra és a gyógyszer találmány előállításának költségeire és ezt az összeget még nem kapta vissza. A találmány „eljárás szemviz előállítására.” A szemvizet Chappon elkészítette és szabadalmaztatta is. Chappon a szabadalmi okiratot átadta, erről azonban később kiderült, hogy érvénytelen, mert a vivómester nem fizette be a díjakat és így érvényét veszítette.

Malagurszki azt állítja, hogy Chappon amikor vele az üzletet megkötötte már tudta, hogy érvénytelen okirat, amelynek alapján az összeköttetés létesült. Ezenkívül azzal is vádolja Chappont, hogy száz koronát olyan módon esalt ki tőle, hogy elhitette vele, hogy Nagyváradon elhalt nővére után nagyobb összegek fog örökölni. Elhitte a mesét és a száz koronát utóköltőre és koszorúra kölcsönözte.

Heressy Kálmán elnöklésével a törvényszék ültető tanácsa mindenekelőtt a vádlót hallgatta ki. Chappon előadta, hogy nem érzi magát bűnösnek, mert nem tudta, hogy a szabadalom lejárt, különben is Malagurszki nem teljesítette vele szemben szerződésileg vállalt kötelezettségét és így inkább ártott, mint használt az az üzleti viszony, amelybe vele került. A szemviz akkoriban már meg lehetősébe volt vezetve, gyógyszerészek is árusították, de neki nem volt elegendő pénze reklámra. Malagurszki 3000 korona befektetésére kötelezte magát, de előre kikötötte, hogy csak 1500 koronát ad, — Chappon szerint — de visszafizetni 3000 koronát kell. A 900 korona sem a helyes összeg, mert ő csak 450 koronát kapott. Azért nem lehetett a szemvizzel üzletet csinálni, mert Malagurszki indokolatlanul megtagadta a kikötött összeg folyósítását. Ami az örökséget illeti, — fejezte be védekezését a vádlott — tényleg volt szó pár ezer koronáról, de nem kapta meg, mert az, akinél nővére a pénzt tartotta, csődbe került.

Malagurszki János díjnokot mint tanút hallgatta ki a bíróság. Malagurszki azt állítja, hogy Chappon őt tudatosan vezette félre a szabadalmi okirattal. Tagadja, hogy ő száz százalék kamatot kötött ki és elmondja, hogy azért nem adott több pénzt a vivómesternek, mert azt nem tudta beigazolni előtte, hogy reklámcélokra használja fel a pénzt. Azt is elmondta a tanu vallomásaiban, hogy Chappon neki 30.000 koronás örökségről tett említést. Ezért adta a száz koronát is.

Mielőtt a tanu vallomására a bíróság megeskette, báró Chappon kijelentette, hogy őt Gerő ügynök előre figyelmeztette, mikor Malagurszkihoz vitte, hogy annak az összegnek, amelyben megállapodnak, csak a felét fogja kapni.

Dr. Horánszky Miklós ügyész Gerő Mór tanuként megidéztetni kéri, ugyiszintén arra is indítványt tesz, hogy ezt a két ügyet a felek között folyamatban levő sikasztási ügygyel egyesítse a bíróság.

A törvényszék ilyen értelemben határozott és a tárgyalást elnapolta.

Az ostromlott Dünaburgban.

— Francia tudósítás az orosz frontról. — A vidám orosz tiszték. — A dünaburgi cukrászdában. — Dörögnek az ágyuk. —

Zürich, január 13. Megkapó rajzot küldött Anet Claude francia újságíró Oroszországból a *Petit Parisien*-nek Dünaburgról, vagy oroszosan Dwinskről, amely előtt most még farkasszemet néznek a németek az orosz seregekkel, de a nagy összezapás már nem késhet soká. Dünaburg sorsának el kell dőlnie, mert ez nyitja meg a központi hatalmak útját Oroszország szent szíve: Moszkva és Pétervár felé.

A pétervári vonatok — írja Anet — csak úgy érkeznek meg Dünaburgba, mint béke idején. Még a „Compagnie des Waggon Lits” (Hálókocsi társaság) is minden nap küld ezen a vonaton egy étkező- és egy hálókocsit. Az igaz, hogy a vonatok lassabban közlekednek, de a vonal kettősvágány és így nincsenek nagy késések. Képzeltetik, hogy a *tiszteken kívül senki sem utazik a postavonatokon*, mert most senki sem megy kedvtelésből Dünaburgba.

Dünaburnak százezer lakosa volt, de ennek több mint háromnegyed részét elvesztette. Béke idején ez egy nagy város, minden szépség nélkül. Nagyon szomorú volt az egész vidék, mikor most ott jártam. A felhők csaknem leszakadnak. Folyton esik: vagy hó, vagy eső, vagy vegyesen. Az utcák szélesek, rosszul vannak kövezve s a házak alacsonyak, az üzletek majdnem mind be vannak zárva s fabarrikádok vannak emelve előttük. A szállodák és éttermek nyitva maradtak, de csak egyben lehet enni. Az utcákon tisztákat, katonákat, lovasokat, katonai automobiloikat, kerékpárokat, számtalan szekert lehet látni, melyek élelmiszereket, municiót (?) hordanak. Asszony nincs a városban. Néhány szerencsétlen leány maradt itt, de esti kilenc óra után nem szabad mutatkozniok a városban.

Nyitva van egy cukrászda. Öt órákor lehet teát kapni. Ez az ostromlott város „előkelő világának” találkozó helye. Alig voltam ott egy negyed óráig, egy tiszt barátommal, már is tiz újabb ismeretséget kötöttem. Ritkán lehet Dünaburgban idegen arcot látni s a tiszték mind hozzám toltak hírekért, különösen sokat kérdeztek a francia hadseregről. Amikor megtudták, hogy az orosz front-ra megyek, csöstiül hullottak a meghívások.

— Jöjjön Swenten elé.

— Mi a hátsó részeken vagyunk.

— Várjuk Illukst előtt nehéz tüzésé-günknel uzsonnára.

— A ...-ik ezred meghívja önt ebédre, négy kilométerre a németektől.

— A repülőosztag szerencsés lenne, ha egy gépét holnapután igénybe venné.

Ha egy hónapig maradnék Dünaburgban, minden nap más kedves társaságban ebédelhetnék.

Mindezek a tiszték fiatalok, jó természetűek és oly vidámak, hogy szinte el sem képzelheti az, akit nem hadiéletre teremtett az Isten. Pedig akiket itt láttam, a háboru első napja óta harcolnak. Az egyik Galiciából jött vissza, mások részt vettek a háboru kezdetén a szerencsés vállalkozásokban, *vidám szívvél gyújtogattak Kelet-Poroszországban (!)*. Gyönyörű történetek, amelyeket erről a pompás előnyomulásról hallottam!

Ezek voltak a háboru szép napjai! (Azt elhiszük!) Ezek az urak, akik itt vannak körülöttem, mindannyian hiszik, hogy a szép napok még visszatérnek. A legtöbbnek kiintézetek vannak a mellére tűzve. Sok közülük megsebesült és több hónapos kórházi élet után tért vissza a frontra. Körülöttük hány jó barát esett el! De az emlék nem szomorítja el őket. Mindnek jó kedve van. Sohasem voltam ilyen jókedvű kompániában — néhány száz méterre a németektől. Ha a németek azt hiszik, hogy ezeket az embereket demoralizálták, nagyon csalódtak (?). *A közkatona, az más.* De a tisztakat nem.

Mialatt teát iszunk és süteményt eszünk, egy tiszt azt mondja nekem:

— Nézzen hátra. Látja azt a kozákok ott az irodában?

Megfordulok. Látok egy kozákokat, aki ép lepényt akar venni. Megnézem figyelmesebben. Alacsony, pirospozsgás arcu, finom vonásu, a kezei finomak.

— De hiszen ez egy asszony. — mondom.

— Tényleg egy asszony. Levágatta a haját és beállott egy kozákezedbe. Végig csinált, mint egyszerű közkatona, majdnem minden ütközetet és szavamra, ha pihenő van, a barátakkal szórakozik.

A kis kozák kifizezte a lepényt és elment. Az utcán felugrott a lovára és elvágatott.

Mikor besötétedett teljesen, kimentem a Duna partjára. A befagyott folyó mentét szegélyező fák egytől-egyig ki vannak vágva. Elnézem a széles és mély folyót, amely Rigánál ömlik a tengerbe s elgondolom, hogy mily nehéz lesz „azoknak” ezen átkelni. Az oroszok sok kis hidat vertek rajta, melyeken színet nélkül, még éjjel is folyton vonulnak a szekerek, katonák. Nyugatról és északról dörögnek az ágyuk. De mily boldogok még azok az emberek, akik nem messze tőlem a falvakban, városokban egyelőre a tél jóvoltából biztonságban érezhetik magukat. — Vajon mit hoz számukra a tavasz?

Czobor Péter dr.

Korfu megszállása nemzetközi sérelem.

1863. november 14-én Ausztria-Magyarország, Anglia, Poroszország és Oroszország között szerződés jött létre, amely szerint a jóni-szigetek, amelyekhez Korfu is tartozik, Anglia protektorátusának felfüggesztése után Görögországgal egyesítettnek. Ebben a szerződésben a hatalmak világosan kijelentették, hogy a *jóni-szigetek Görögországgal való egyesítésük után az örökké tartó semlegeség minden előnyével fognak rendelkezni*. E szerint *egyetlen tengeri vagy szárazföldi hadatolam sem fog a szigetek területén vagy a szigetsízekén egyesülni vagy állomásozni*, kivételt csupán az okvetlenül szükséges rendőrsapatok fognak képezni.

A szerződő államok kötelezték magukat arra, hogy a *semlegesség elvét tiszteletben fogják tartani*, egy másik szerződés pedig, amelyet 1864. március 21-én Anglia, Franciaország és Oroszország kötött, Görögország függetlenségének biztosítása mellett tartós semlegességét is megállapították. — Mindezekből kitűnik, hogy *Korfut az ünnepélyes nemzetközi kötelezettségekkel szemben megszállták*.